

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
DANYCH OSOBOWYCH
Miroslaw Wróblewski**

Warszawa, 14.10.2025 r.

DOL.0623.31.2023

**Pan
Ignacy Niemczycki
Sekretarz Stanu**

Kancelaria Prezesa Rady Ministrów

ePUAP

Szanowny Panie Ministrze,

w odpowiedzi na korespondencję z 10 września 2025 r., dotyczącą przedstawienia oceny skutków wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej jako „TSUE”) z 4 września 2025 r. w sprawie o sygn. **C- 655/23 Quirin Privatbank AG**, uprzejmie informuję, że w ocenie Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych **wyrok TSUE nie powoduje konieczności zmiany polskiego prawa, ale ma znaczenie dla wykładni przepisu art. 82 ust. 1 rozporządzenia 2016/679¹.**

W wyroku TSUE uznał, że:

1) Przepisy rozporządzenia 2016/679 należy interpretować w ten sposób, że nie przewidują one, aby osobie, której dotyczy niezgodne z prawem przetwarzanie danych osobowych, przysługiwał – w sytuacji, gdy osoba ta nie żąda usunięcia swoich danych – środek ochrony prawnej przed sądem umożliwiający jej uzyskanie

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, Dz. Urz. UE L 127 z 23.05.2018, str. 2 oraz Dz. Urz. UE L 74 z 04.03.2021, str. 35).

prewencyjnego nakazania administratorowi zaniechania ponownego niezgodnego z prawem przetwarzania danych w przyszłości. Jednakże przepisy te nie stoją na przeszkodzie temu, by państwa członkowskie przewidziały taki środek ochrony w swych porządkach prawnych.

2) Artykuł 82 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 należy interpretować w ten sposób, że: zawarte w tym przepisie pojęcie „szkody niemajątkowej” obejmuje negatywne uczucia, jakich doświadcza osoba, której dane dotyczą, w następstwie nieuprawnionego przekazania jej danych osobowych osobie trzeciej, takie jak obawa lub niezadowolenie, które są wywołane utratą kontroli nad tymi danymi, ich ewentualnym wykorzystaniem w sposób stanowiący nadużycie lub naruszeniem jej dobrego imienia, pod warunkiem że osoba, której dane dotyczą, wykaże, że doświadcza takich uczuć, wraz ich negatywnymi konsekwencjami, ze względu na rozpatrywane naruszenie tego rozporządzenia.

3) Artykuł 82 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, aby stopień winy administratora został uwzględniony do celów ustalenia wysokości odszkodowania za szkodę niemajątkową należnego na podstawie tego artykułu.

4) Artykuł 82 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 należy interpretować w ten sposób, że: stoi on na przeszkodzie temu, aby okoliczność, że osoba, której dane dotyczą, uzyskała na podstawie mającego zastosowanie prawa krajowego skuteczny wobec administratora nakaz zaniechania ponownego naruszenia tego rozporządzenia, została uwzględniona w celu ograniczenia zakresu odszkodowania pieniężnego za szkodę niemajątkową należnego na podstawie tego artykułu lub, *a fortiori*, zastąpienia tego odszkodowania.

W uzasadnieniu wyroku TSUE wyjaśnił, że rozporządzenie 2016/679 nie zawiera przepisów, które w sposób wyraźny lub dorozumiany zapewniałyby osobie, której dane dotyczą, prawo do uzyskania w postępowaniu sądowym nakazu zobowiązującego administratora danych do zaniechania w przyszłości podobnych naruszeń przepisów rozporządzenia, tj. prewencyjnego środka ochrony prawnej. Jednakże pomimo braku zawarcia w przepisie art. 82 ust. 1 rozporządzenia 2016/679² takiej „klauzuli upoważniającej”, celem ustawodawcy unijnego nie było ograniczenie prawodawstw krajowych, które przewidują powództwo o zaniechanie niezgodnego z prawem przetwarzania danych osobowych w przyszłości. Celem rozporządzenia 2016/679 jest bowiem zapewnienie jak najwyższego stopnia ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem ich danych osobowych.

W dalszym zakresie Trybunał orzekł, że podjęcie „szkody niemajątkowej” użyte w art. 82 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 obejmuje również szeroko rozumiane

² Art. 82 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 stanowi, iż każda osoba, która poniosła szkodę majątkową lub niemajątkową w wyniku naruszenia niniejszego rozporządzenia, ma prawo uzyskać od administratora lub podmiotu przetwarzającego odszkodowanie za poniesioną szkodę.

negatywnie odczucia osoby, która utraciła kontrolę nad swoimi danymi i obawia się konsekwencji tego zdarzenia. Jednakże TSUE podkreślił, nawiązując do swojego dorobku orzeczniczego, że samo naruszenie rozporządzenia 2016/679 nie wystarcza do przyznania prawa do odszkodowania na podstawie art. 82 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia. Poszkodowany zobligowany jest do udowodnienia nie tylko, że doszło do naruszenia rozporządzenia 2016/679, ale również, że wyrządziło ono szkodę i istnieje związek przyczynowo - skutkowy pomiędzy zdarzeniem tym zdarzeniem a doznaną szkodą.

Ponadto TSUE stwierdził w wyroku, że stopień winy administratora nie ma wpływu na ustalenie wysokości odszkodowania za wyrządzenie szkody niemajątkowej na podstawie art. 82 ust. 1 rozporządzenia 2016/679. Odmienne założenie stałoby w sprzeczności z zasadą pełnej kompensacji szkody, której realizacji wskazany przepis ma służyć. Przepis ten jednakże nie może pełnić funkcji represyjnej lub odstraszałającej. Trybunał przypomniał, iż z jego orzecznictwa wynika, że wina administratora za powstanie szkody przyjmowana jest na zasadzie domniemania, chyba, że administrator udowodni, że nie podnosi odpowiedzialności (winy) za zdarzenie szkodowe.

TSUE w uzasadnieniu wyjaśnił także, że przyznanie poszkodowanemu na mocy prawa krajowego ochrony prawnej w postaci nakazu zobowiązującego administratora danych do zaprzestania przetwarzania danych niezgodnie z rozporządzeniem 2016/679 w przyszłości pozostawać powinno bez wpływu na wysokość odszkodowania przewidzianego art. 82 ust. 1, a tym bardziej nie powinno zastąpić odszkodowania za doznaną szkodę. Jak wskazał Trybunał, nakaz taki realizuje funkcję prewencyjną, podczas gdy przepis art. 82 ust. 1 rozporządzenia ma na celu realizację wyłącznie funkcji odszkodowawczej.

W świetle powyższego w ocenie Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych wyrok TSUE nie powoduje konieczności zmiany obowiązujących przepisów prawa, będzie miał jednak wpływ na wykładnię przepisu art. 82 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, w szczególności co do rozumienia pojęcia szkody i zasad odpowiedzialności administratora.

Łączę wyrazy szacunku,

Mirosław Wróblewski
Prezes Urzędu
Ochrony Danych Osobowych